

ציודה לדרך:

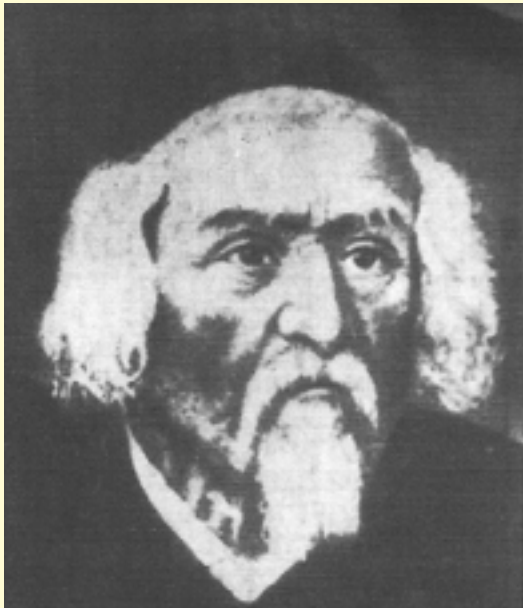
סלון תורני אקטואלי ליילדי ישראל

יו"ל מידי שבוע עם תכנים מגוונים!



ציודה לדרך פרשת ויקרא
עלון מס' 111 | התשפ"ג

בדרך רבותינו



רבי יוסף דוב הלוי סולוביץ' - ה'בית הלוי'

השנים התחננו לפניו להפגס, ולאחר הפצרות רבות נאות לכה. הוא הקציב להם פנה ופקד עליהם לשכב שם בשקט עד אור הבקר. הרב מבריסק, אשר בקש ללמד מעט, הדליק נר, אולם בעל הבית גער בו והורה לו לכבות מיד את האש...

כעבר שעתים, התעורר בעל הבית, וערה שלחן גדול מלא בכל טוב. זמן קצר אחר כה הכניס אל הבית בכבוד גדול פמליה של אדמו"ר וחסידים. הוא הושיבם סביב השלחן ושרת אותם בכבוד גדול.

הכנסת אורחים למלאכים אינה 'חכמה'...

פעל הבית הורה לרב מבריסק לשכב בפנת הבית...

כאשר היה ה'בית הלוי' יוצא מן העיר בריסק, היה נוהג להתיר מאחוריו את בגדי רבנותו, ולעטות על עצמו בגדים פשוטים, על מנת שלא יהו אותו ולא יכבדו אותו בעבור תורתו.

פעם ארע שנתקל בסופת שלגים עזה שגרמה לשבוישי תחבורה קשים, והרכבת שבה נסע עם שמשו לא הצליחה להמשיך בדרךה. בלית ברירה נאלצו השנים לצאת ולחפש אכסניה בעירה שאליה נקלעו, שבה יוכלו לשהות במהלך הלילה הקרוב.

בקשי רב צעדו ברחובות אותה עירה, עד שהכחינו במזוזה התלויה בפתח אחד הבתים ומחרו לנקש על דלתו, מתוך תקנה שבעוד רגעים אחדים יצליחו להיות תחת קורת גג, לאכל משהו ולחמם את גופם הקפוא. אולם למרבה מצוקתם, איש לא השיב לנקישותיהם...

הבית הלוי אשר חש כי כבר הגיעו למצב של פקוח נפש, הורה למשמשו לדפק בכל כוחותיו, ולאחר כמה חבטות הגונות נפתחה הדלת בועף בידי בעל הבית שגער בהם על 'עזותם' להעירו בשעת לילה כה מאחרת...

מברִיסק".
"וימה אם לא ידעת?" הקשה לו הבית הלוי, "וכי להכניס מלאכים הבייתה זו גדלה? אדרבה, ה'חכמה' היא להכניס הבייתה 'סתם' יהודי העומד בחוץ וקר לו... לפיכה אינני מוחל, עד שתגיע אלינו לברִיסק ותלמד הכנסת אורחים אמיתית מהי".

כשקם האדמו"ר ממקומו כדי לטול את ידיו, הבחין בלשני היהודים השוכבים בפנות החדר. עוד רגע קט וזעקה נמלטה מפיו: "הרב מברִיסק!!"
הרב מברִיסק? חרדה לפתה את לבו של בעל הבית, והוא פרץ בבכיות ובתחנונים, משוע למחילתו. "לא ידעתי", מלמל שוב ושוב, "לא ידעתי שהנכם הרב

בְּדֶרֶה הַפְּרָשָׁה

אם כה, מדוע למרות זאת, כל סבת הצלתו מסדום היתה אף ורק משום שלא גלה במצרים ששורה איננה אחותו של אברהם, ולא בזכות הכנסת אורחים שלו? אלא, ששנים במחצתו של אברהם אבינו, מכניס האורחים, עשו את שלהו, והטביעו בלוט את המצוה כהרגל וכטבע שני, ולפיכה לא בשל כה זכאי הוא להצלה ממנות, אלא בזכות העבדה שלא הסגיר את אברהם ושרה.

וכל כה למה?
מכיון שלוט מוכן היה לסבל את כל הגלות של "לה לה מארצה", ולאחר־היה לגלות עם אברהם למצרים בשל הרעב, וכל זאת מתוך מחשבה שמאחר ולאברהם אין ילדים, הוא יהיה היורש. והנה, בהגיעם למצרים בשעה שנשאל אברהם אודות שרה אשתו יכול היה לקפץ על ההזדמנות

אנו קוראים בפרשתנו: "ויהי בשחת אלקים את ערי הכפר ויזכר אלקים את אברהם וישלח את לוט מתוך ההפכה בהפה את הערים אשר ישב בהן לוט" (יט, כט).

כתב רש"י: "ויזכר אלקים את אברהם - מהו זכירתו של אברהם על לוט, נזכרו שהיה לוט יודע ששרה אשתו של אברהם, ושמע שאמר אברהם במצרים על שרה 'אחותי היא', ולא גלה הדבר, שהיה חס עליו, לפיכה חס הקדוש ברוך הוא עליו".

לוט קים מצות הכנסת אורחים במסירות נפש, בהכניסו את המלאכים לביתו על אף שהסתכן בקבלת ענשים כבדים, כמסרת סדום על מעשה זה. ואכן, כאשר הגיעו אנשי סדום לעשות שפטים באורחיו, הסכים למסר את בנותיו שלו, לשם הצלתו.



בשתי ידים ובאמצעות פטפוט או רמז קל להסגיר את העבדה ששרה היא אשת אברהם, ובכה לגרם שלעולם לא יהיה לאברהם ולשרה יורש אחר מלבדו... ולמרות כל זאת - הוא שותק... מלבד זאת, הכנסת האורחים של לוט בסדום

התבטאה בהכנסת מלאכים הביתה, ואין היא משתנה כלל למעשי הצדקה והחסד של אברהם אבינו שהכניס לביתו ערבים! ("ומתוק האור")



גמילות חסד מתנה צער ומאמץ

"והוא לישב פתח האהל כחם היום"

אברהם אבינו התאמץ לקיים מצות הכנסת אורחים, ואף שבשעה שזה היה כרוה במאמץ ובצער גדול בשבילו.

מין הסטיפלער זצ"ל כתב באגרותיו: אלו שעוסקים בחסד, והדבר גורם להם צער - לפום צערא אגרא, ושקרום הוא לאין ערה, וזוכו לבנים צדיקים. וצריך לדעת שצער - זה דבר שנגזר משמים, ועדיף לקבל את הצער בעשית חסד מאשר לקבלו בדברים אחרים, כצער גדול בנים וכדו'.

וכעין זה כתב ה"חפץ חיים" על הפסוק "אף טוב וחסד ירדפוני" - והינו שעדיף שהחסד ירדף את האדם, כי הדבר מכפר על רדיפות אחרות, שהן גרועות ביותר. וגמילות חסדים מכפרת יותר מקרבנות.

וכה כתב ה"חפץ חיים" בספרו "אהבת חסד": הרוצה כפרה דגמת קרבנות, יקיים "חסד הפצתי ולא זבח", ויזכה לכפרה מקרבנות. וכח הצדקה והחסד מגביר מדת הרחמים. ומוסיף: וכיום שאנחנו רואים שמדת הדין גוברת בעולם מדי יום ביומו במחלות ומיתות משונות וחסרון קמון, עד שאין לה יום שאין קללתו מרבה מחברו, רק ע"י צדקה וחסד אפשר לכפות את כח הדין ולמלאות את מדת הרחמים בעולם.

והיה הסטיפלער זצ"ל אומר תמיד, שאדם שיש בעולותו רכב, ורוצה להנצל מהסכנות הרבות בכבישים, הפתרון לכה הוא שיעשה חסד עם רכבו ויסיע עמו נוסעים תמיד, ועל ידי כך ינצל. וכן כתב מן רבי שמואל הלוי וואזנר זצ"ל ב"שבט הלוי", שחסד עם הרכב מציל מהפרענות שיכולה לבוא,

חלילה, ע"י הרכב. וחסד אפשר לעשות במשך כל היום גם בבית, ויכון שעושה לשם חסד, אף המוכר בחנות וכדומה יכול לכוון לעושה שם חסד, ואפילו שמתפרנס מזה, וכמו שאמר ה"חפץ חיים" זצ"ל לאותו רוכל שמכר תרופות: מקנא אני בחסד הרב שאתה עושה במכירות שלך, ושאתה מציל נפשות. ורק צריה לכוון.

(לבית התורני')

מדוע בקש האיש מהאדמו"ר מקרלין שיכנס לרכבו?

פעם צעד האדמו"ר מקרלין ברחוב בשעת לילה מאחרת. לפתע עצר לפניו רכב. הנהג פנה לרבי ואמר: "רבה, אני אקח אתכם ברכב אל היעד שלכם". אמר לו הרבי: "תודה רבה על הרצון הטוב, אבל אין צרה, המרחק קצר, אלה ברגל". אף הנהג התעקש: "אני מבקש מהרבי שיעשה לי טובה ויכנס לרכב, אני חייב לקחת את הרבי!".

האדמו"ר התפלא: "מדוע אתה חייב?" ספר הנהג לאדמו"ר: "כאשר קניתי רכב לראשונה, הייתי אצל הבית ישראל מגור זצ"ל, והוא אמר לי: 'אם אתה רוצה שתהיה לך ברכה ברכב שקניתי - תעשה בו חסד בכל יום! תשתדל שלא יעבר עליך יום בלי שעשית חסד עם הרכב שלך! מאז הקפדתי לקיים את עצת ה'בית ישראל' זצ"ל. מאז החלפתי כמה רכבים, אף בכלם הקפדתי שלא יעבר עלי יום מבלי שאעשה בהם חסד". המשיך הנהג: "הרכב הזה משרת אותי כבר שנים עשרה שנה, ולא הייתי במוסה אפילו פעם אחת! היום חורתי לביתי בשעת לילה מאחרת, ונוכחתי שהיום עוד לא עשיתי חסד עם הרכב. מהרתי לחזור לרכב, התחלתי להסתובב באזור, ואז ראיתי

"לאחר שבוע נכנסו חילים לקלקיליה לצרף איזו משימה. הם הגיעו למשחטת רכב, וראו שם שלדי רכב וגרוטאות, ואז הפתעו לראות שם רכב שלם שיד אדם לא נגעה בו לרעה! החילים לקחו משם את הרכב והחזירו אותו לישראל, בדקו מי בעליו והגיעו אלי. זה היה הרכב שלי!

כשהגעתי לקחת אותו, נדהמתי: לא רק שהרכב היה שלם ללא פגע, אלא אף כל תכולת הציוד היקר שהייתה בו נשארה במקומה, איש לא נגע בה! הממנים שטפלו בענין אמרו לי: "דע לה, מעולם לא נתקלנו במקרה כזה שרכב חזר שלם ממשחטות הרכב בשטחים. אין לנו הסבר איה זה קרה. נס, פשוט נס!". סים הנהג: "הם לא יודעים את הסבה, אבל אני יודע: הרכב הזה נמצא ברשותי כבר שלש שנים, ואני מקפיד שלא יעבר עלי יום אחד בלי שאעשה בו חסד!"
(שש באמרתה)

את האדמו"ר צועד. עצרתי ובקשתי מהאדמו"ר להכניס לרכב, כדי שאעשה עמו חסד - למעני. בזכות הרבי שיכנס לרכב, תשרה בו הברכה ולא אצטרף לבקר במוסד..."

מה עלה בגורלו של הרכב הגנוב במשחטת הרכב בקלקיליה?

ספר רבי יהודה אריה דינר שליט"א רב בית המדרש 'דברי שיר': פעם צעדתי מביתי לכוון בית הדין של מרן רבי נסים קרליץ זצ"ל ברחוב הרב שה. לפתע עצר רכב, והנהג בקש ממני לעלות.

ספר הנהג: "יש לי רכב מסחרי המשמש אותי לצרכי עבודה, יש בו ציוד יקר וכלי עבודה. יום אחד גנבו לי את הרכב. ברכב היה מתקן מכשיר 'איתוראן', והוא אתר את מקומו של הרכב - בקלקיליה..."

בדרך כלל כשרכב גנוב מגיע לקלקיליה - תוף זמן קצר מפרקים אותו הגנבים, מוציאים את חלקיו ולא משאירים בו בדל אחד שלם. נשאר ממנו רק שלד..."



מעונינים להנציח את העלון הבא לזכות יקירכם?
צרו איתנו קשר במייל: zaida@kerenh.org.il

**רוצים את העלון אצלכם?
שלחו בקשה לדוא"ל zaida@kerenh.org.il וגשלח אליכם!**

ת.ד. 257 בני ברק או בהעברה לבנק הפועלים סניף 655 מס' ח-1: 339991 קרן הסעה וסיוע לחלמידי החינוך העצמאי ע"ד 95-659-804-5 התרומות מוכרות לצרכי מס לפי סעיף 46 כמו"כ ניתן לתרום בקלות ובמהירות בכל עמדות "נדרים מלוס" ברחבי הארץ